

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1435/05
01.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Јелене Боровац, Власте Јовановић, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене ББ, чији је пуномоћник ВВ, адвокат и "ГГ", ради иселења и поништаја уговора, одлучујући о ревизији тужене ББ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Нишу број Гж.2065/04 од 14. децембра 2004. године, у седници одржаној 1. децембра 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене ББ изјављена против пресуде Окружног суда у Нишу број Гж.2065/04 од 14. децембра 2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Ниш број П.1796/04 од 24. јуна 2004. године, изреком у ставу првом је тужена ББ обавезана да се са свим лицима и стварима исели из стана ДД и исти преда у државину тужиљи АА. Изреком у ставу два поништен је уговор о откупу стана закључен између тужене ББ као купца и туженог "ГГ", као продавца, на коме су потписи оверени пред Општинским судом у Нишу под Ов. ___ дана ___ 1993. године као и Анекс овог уговора, на коме су потписи оверени пред истим судом под бројем Ов. ___ дана ___ 1993. године, а који је за предмет имао откуп стана из става првог изреке пресуде. Изреком у ставу трећем је тужена ББ обавезана да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 40.700,00 динара, а тужени "ГГ" у износу од 6.700,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Нишу број Гж.2065/04 од 14. децембра 2004. године, жалба тужене ББ одбијена је као неоснована и потврђена пресуда Општинског суда у Ниш број П.1796/04 од 24. јуна 2004. године.

Против наведене пресуде другостепеног суда, ревизију је благовремено изјавила тужена ББ, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужиља је поднела одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 386. савезног ЗПП, у вези члана 491. став 4. републичког ЗПП ("Сл.гласник РС" бр. 125/04), те је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Неосновано је указивање ревидента на битну повреду из члана 354. став 2. тачка 12. ЗПП, уз указивање на правноснажну и извршну пресуду Општинског суда у Нишу број П.1352/99 од 9. новембра 2001. године. Наведеном правноснажном и извршном пресудом, по којој је ревизија тужене ББ одбијена као неоснована пресудом Врховног суда Србије у Београду Рев.ИИ 1337/02 од 24.4.2003. године, у спору пуне јурисдикције је одлучено о додели стана из предмета овога спора на коришћење тужиљи АА, у ком делу пресуда замењује одлуку надлежног органа туженог (ова парница има карактер радног спора), док је у делу тужбеног захтева који се односи на иселење тужене ББ са свим лицима и стварима из истог стана и у делу тужбеног захтева за поништај уговора о откупу стана између тужених, тужба уступљена парничном већу Општинског суда у Нишу (редовна парница). Овде побијаном пресудом одлучено је о делу тужбеног захтева који је уступљен парничном већу на одлучивање. Према томе, неоснован је приговор литиспенденције који је истакнут од стране тужене ББ.

Према утврђеном чињеничном стању, између парничних странака су вођени судски поступци у предметима број П.1117/92, број П.96/96 и број П.1352/99, који су покретани поводом различитих одлука туженог Института о додели истог стана на коришћење туженој. АА Правноснажном пресудом Општинског суда у Нишу број П.1352/99 од 9. новембра 2001. године, како је горе речено, у спору пуне јурисдикције је тај стан додељен на коришћење тужиљи. Међутим, током вођења наведених судских поступака, између тужених је закључен уговор о откупу истог стана дана ____ 1993. године и Анекс уговора дана ____ 1993. године. Уговор о откупу и Анекс тога уговора закључени су на основу одлуке туженог "ГГ" о додели стана на коришћење туженој ББ, која је све време у државини стана, а која је поништена правноснажном одлуком суда.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови усвојили тужбени захтев, уз разлоге које у целини прихвата и Врховни суд, па нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Основ за закључење уговора о откупу била је одлука туженог "ГГ" о додели стана из предмета овога спора на коришћење туженој ББ. Како је ова одлука поништена правноснажном одлуком суда, престао је да постоји основ за закључење уговора о откупу, што представља разлог за ништавост уговора у смислу одредбе члана 52. Закона о облигационим односима. Према члану 16. став 1. Закона о становању ("Сл. гласник РС" бр.50/92 ... 26/01), који има карактер специјалног прописа, обавеза закључења уговора о откупу стана односи се на носиоца права располагања само у односу на носиоца станарског права, односно сада закупца стана на неодређено време. Пошто је тужена ББ изгубила својство закупца стана на неодређено време поништајем одлуке о додели стана у закуп на неодређено време од стране суда, нису били испуњени услови ни по специјалном пропису да се између тужених закључи уговор о откупу стана.

Према томе, како тужена ББ стан из предмета овога спора не користи ни по основу закупа, нити по основу права својине, у смислу одредбе члана 5. став 1. Закона о становању, она исти стан користи без правног основа. Због тога је био испуњен законски услов да се удовољи и тужбеном захтеву да се тужена ББ са свим лицима и стварима из овог стана исели и преда га у државину тужиљи.

Имајући речено у виду, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 393. савезног ЗПП, у вези члана 491. став 4. републичког ЗПП.

Председник већа-судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

ИЈ